

[Ministeren for skatter og afgifter.]

der i øjeblikket er til udtalelse i ministeriet for kulturelle anliggender.

De første år under kildeskatten er de omhandlede vederlag blevet anset for A-indkomst, således at der er trukket A-indkomst ved udbetalingen, og således at udenlandske kunstnere m. v. er skattepligtige her i landet af vederlagene.

Ved nogle domme er det imidlertid afgjort, at vederlagene under visse omstændigheder, navnlig ved kortvarig solistisk optræden, ikke er A-indkomst, idet dommene finder, at der under disse omstændigheder ikke er tale om personligt arbejde i et tjenesteforhold. Dommene har efterladt en betydelig usikkerhed i praksis om, hvornår der i de enkelte tilfælde er tale om A-indkomst, og hvornår der må anses at foreligge B-indkomst. Det er baggrunden for, at det nu er tanken med en bekendtgørelse at bestemme, at de omhandlede vederlag generelt skal henregnes til A-indkomst. Der sker herved det, at man reetablerer tilstanden på dette område fra før afsigelsen af de nævnte domme. Hjemmelen til at udstede bekendtgørelsen indeholdes i kildeskattelovens § 43, stk. 2.

Når fru Birgitte Oxdam nu spørger, om jeg vil overveje at opgive tanken om at udstede bekendtgørelsen, må det formodes at være ud fra et hensyn til de „arbejdsgivere“, der skal foretage skattetrækket og/jeller et hensyn til de pågældende kunstnere.

For så vidt angår hensynet til udbetaleren af vederlagene, er der ikke grund til at antage, at det er væsentlig mere besværligt at foretage skattetræk i disse tilfælde, end det er i al almindelighed for arbejdsgiveren at foretage skattetræk.

For så vidt angår hensynet til modtageren af vederlagene, vil bekendtgørelsen for indenlandske kunstnere, som det allerede er nævnt af fru Birgitte Oxdam, alene have den betydning, at den foreløbige skat opkræves som A-skat i stedet for som B-skat. Det endelige skattetilsvaret bliver ganske det samme. For udenlandske kunstnere betyder ordningen ganske vist, at de bliver skattepligtige her i landet af vederlagene, men da de i de allerfleste tilfælde vil kunne få skatten i deres hjemland nedsat med den skat, der er betalt her i landet, vil deres samlede skattebyrde i almindelighed ikke blive forøget.

Virkningen i denne henseende vil derfor navnlig være, at det er Danmark og ikke kunstnerens hjemland, der får skatten af den indtægt, der er indvundet ved optræden her i landet. Dette forekommer i sig selv rimeligt og gælder i øvrigt tilsvarende i en række andre lande.

Som det vil fremgå af det, jeg har sagt, har jeg på det foreliggende grundlag ikke overvejelser om at opgive tanken om at udstede den omhandlede bekendtgørelse. Såfremt der i spørgsmålet ligger, om jeg vil være villig til at overveje at opgive denne tanke, kan jeg naturligvis kun sige, at jeg altid er villig til at overveje oplysninger og argumenter, der fremkommer vedrørende en påtænkt foranstaltning. Det er jo bl. a. derfor, jeg har sendt udkastet til bekendtgørelse til udtalelse hos ministeren for kulturelle anliggender.

Birgitte Oxdam (V):

Jeg har først og fremmest lyst til at rette lidt i skatteministerens indledning, idet han omtalte nogle højesteretsdomme, der havde skabt usikkerhed. Det, der skabte usikkerhed, var kildeskattedirektoratets komplet ulovlige meddelelser nr. 63 og 64 i 1970, som blev drønende underkendt ved højesteret i den umådelig klare tagskævsdom.

Med henblik på det bekendtgørelsesudkast, der ligger her, så er der blevet fremført, at mit motiv for at rejse spørgsmålet må være et hensyn til arbejdsgiveren. Det er det ikke. Det, der får mig til at rejse spørgsmålet, er hensynet til dansk kulturliv. Der kommer nemlig ikke netto noget ud af det her. Det eneste, man opnår, er, at man fordyrer vores arrangørers kulturformidlende virksomhed uden i realiteten at få så mange penge ind, at det kan betale sig at lave en sådan ordning. Jeg tænker her bl. a. også på vores landsdelsorkestre, hvor det er ganske afgjort, at der bliver en ekstraudgift, som lige så stille optræder som et tilskudsbehov. Det er ingen nytte til. Og med hensyn til vores haller og med hensyn til Tivoli, så er det ganske alvorlige merbeløb, de kommer til at betale, for det er en fuldstændig fatamorgannisk tanke at tro, at de store udenlandske kunstnere ikke betinger sig dette nettohonorar. Det bliver en fordyrelse, som hallerne ikke længere magter at lægge oven på deres